

Проповед 200

Как нашият свят възприема Бога и Исус Христос?

Прочит: Матей 21, 33 - 44

Скъпи братя и сестри,

Задавали ли сте си въпроса как света, в който живеем, възприема нашия Бог? Ние живеем в свят, който нарича себе си християнски – почти цяла Европа нарича себе си християнска, обаче почти няма държава в Европа, в която нещата да изглеждат по начина, по който Исус Христос би искал да изглеждат. Ако се вгледаме в историята на този свят, ще видим, че нещата винаги са изглеждали по този начин – ние, хората, сме били слаби и сме се отклонявали в посока, различна от тази, в която Бог е искал да ни води; а и много често сме вървели в посока, която не само е била различна, а точно противоположната. Ние, хората, наричаме себе си християни, но не съумяваме да следваме Христос. Това е нещо, което ние трябва да запомним и да не преставаме да повтаряме на хората от този свят. Ако ние сме християнска държава, ако се наричаме християни, то ние трябва всеки ден да живеем като Исус Христос и за Него. Каква е причината да се наричаме християни, а на дела да сме далеч от това име? Може би следващият разказ ще ни помогне да разберем това: Едно дете пъхнало ръката си в алабастрова ваза. Вазата била доста скъпа. Детето се мъчело отчаяно да извади ръката си, но все не успявало. Родителите вече се помирили с мисълта, че ще трябва да се разделят със скъпата ваза, но решили да направят един последен опит. Майката казала на детето: Опитай да изпънеш колкото можеш пръстите си напред и си извади ръката. Детето отговорило: Но нали така ще изпусна паричката, която държа. Сега проблемът станал ясен и майката казала: Пусни я! Пусни я, моето дете. После ще си я получиш обратно. Това е проблемът на нашия свят днес и точно затова много хора не могат да следват Исус. Те толкова много са се вкопчили в нещата, които имаме в този свят, че не могат да ги пуснат, за да последват Бога. Спомняте ли си за онзи случай, в който един богат младеж отиде при Исус и искаше да Го следва? Беше готов да направи всичко онова, което Исус искаше от него, освен едно нещо – да се раздели с богатството си. Точно тази любов към богатството го раздели от Бога. Това е и най-честата причина ние да сме далеч от Бога, не трудността на това да Го следваме. За нас трудността е другаде – ние не можем да се разделим с нещата, които са от този свят, и така забравяме истината, която Библията ни напомня на почти всяка страница – ние няма да вземем нищо от този свят – всичко ще си остане тук и ние ще можем да имаме само онова, което е на онзи свят. Исус ни предупреждава да събираме съкровища на небето, където ръжда и молец не ги разяждат, а не на земята, където всичко ще бъде унищожено един ден. Затова, събирайте съкровища на небето! Там е сигурно и Бог ще ни ги пази. А това, което Той е приготвил там за нас, не може да се сравни с нито едно от нещата, които ние можем да приготвим за себе си тук. Днешният текст ни говори за нас, хората. За човечеството, което така се е вкопчило в земните неща, че за да ги запази за себе си, се е опитвало много пъти, и продължава да се опитва, да изгони Бога от тази земя. Погледнете внимателно текста, вижте дали се познавате някъде, и ако е така, се коригирайте.

1. На кого говори Исус. Ние можем да си кажем – Исус насочва думите си към тези, които са зли. Това не са думи, които са насочени към нас. Думите на Исус са насочени към хората, които носят отговорността. Има хора, които не вършат Божията воля. Исус си има достатъчно работа с тях, за да се занимава и с нас. Реално погледнато, обаче, нещата не стоят съвсем така. И ако мислим по този начин, сме тръгнали в съвсем погрешна посока. Злите земеделци са зли, не защото природата им е такава, не защото вършат зли дела, а защото не вършат волята на Бога. Всъщност това е първото, което можем да отбележим в тази притча. Злите земеделци са зли, защото не изпълняват волята на Бога. **“Имаше един стопанин, който насади лозе, ограда го с плет, изкопа в него лив и построи кула; и като го даде под наем на земеделци, отиде в чужбина.”** Бог дава лозето Си на хората от тази земя и им поверява отговорност – да се грижат за него. Забележете, Бог дава лозето Си с всичко, което е необходимо, за да се произвежда добра продукция - лозето е насадено и готово да дава плод. Тези от вас, които са имали лозе или са санили такава, добре знаят, че когато лозите се насадят, лозето се нуждае от няколко години, докато почне да дава плод. Лозето, което Бог даде, беше готово да дава плод веднага. Бог беше огради лозето с плет, за да го предпазва от всички онези, които искаха да му навредят; имаше и лив. Ливът е съд за мачкане на гроздето, за да стане на вино. Всичко, от което се нуждаеха земеделците, беше налице. Целта, която трябваше да бъде постиганата, беше да се произвежда добра продукция. Лозето няма друго предназначение – то трябва да дава плод. Задачата на земеделците беше такава – те имаха всички условия и това, което се искаше от тях, бе да произвеждат качествена и добра продукция, така че Стопанинът, Бог, да бъде доволен. Качеството на това, което се произвеждаше, трябваше да съответства на това, което беше поверено на земеделците.

2. Лозето. Лозето в тази притча, както и в много други притчи в Стария завет, е тази земя. Бог поверява в ръцете на нас, хората, този свят и всичко онова, което ни е необходимо, за да даваме добър плод. Добрият плод е праведният и угоден живот в очите на Небесния Отец. Нормално е Бог да изисква от хората на тази земя добър плод, щом е дал добро лозе. Ако имаме лошо лозе, трудно можем да очакваме добър плод, но при положение, че сме получили всичко онова, от което се нуждаем, не можем да продължаваме да произвеждаме лош плод. Важно е да отбележим и нещо друго. Бог не подарява лозето – Той го дава под наем. Всеки, който е живял под наем или пък е давал под наем, добре знае, че е желателно имотът, който се дава под наем, да бъде предаден обратно в състояние, което отговаря на това, в което е бил получен. Ние сме получили всичко, което ни заобикаля, под наем и за всичко, което сме направили, ще ни бъде искана отговорност. Погледнете това, в което сме превърнали света и помнете, че за това ще ни бъде искана отговорност. **“И когато приближи гроздоберът, изпрати слугите си при земеделците да приберат плода му”** Един ден ще бъде поискана отговорност за всичко онова, което сме правили. И това време е точно определено. Това е гроздоберът – времето, в което ще бъде преброено всичко и оценено как е било гледано лозето. Това е нещо, което предстои и нещо, което не бива да забравяме – ще дойде времето, в което Бог ще даде оценка на делата ни - не само на определени неща, които ни харесват, а на всичко, което сме правили. Това време е точно определено и това е времето, в което Бог ще съди този свят. И тогава ще има разделение на всички онези, които са живели на тази земя. В евангелието на Матей се казва (Матей 25:32-34): **“И ще се съберат пред Него всички народи; и ще ги отлъчи един от друг, както овчарят отлъчва овцете от козите; и ще постави овцете от дясната Си страна, а козите от лявата. Тогава Царят ще каже на тези, които са от дясната Му страна: Елате, вие,**

благословени от Моя Отец, наследете царството, приготвено за вас от създаването на света.” Времето на тази оценка приближава, затова бъдете готови.

3. Предупреждения. Забележете, че Бог не чака да се провалим, за да ни накаже. Бог иска да ни помогне, за да не се провалим: **“И когато наближи гроздоберът, изпрати слугите си при земеделците да приберат плода му.”** Бог праща слугите си до нас, за да ни върнат при Него и да ни напомнят, че Той скоро ще дойде и ще трябва да даваме отчет за всичко, което сме правили. И това продължава още от създаването на света досега. Ослушайте се и ще чуете, огледайте се и ще видите – Бог ни вика обратно при Себе Си. Как обаче ние, хората, реагираме на тези предупреждения на Бога – по най-брутален начин: **“А земеделците хванаха слугите му, един биха, друг убиха, а трети с камъни замериха.”** Ние сме готови да премахнем всичко онова от този свят, което пречи на нашите планове. По времето на Исус са убивали пратениците, сега просто ги отхвърлят. И въпреки това, Бог изпраща нови и нови хора: **“Пак изпрати други слуги, повече на брой от първите; и на тях сториха същото.”** Бог никога няма да престане да опитва, защото ни обича; Той ще опитва да ни върне при Себе Си и е готов да праща слугите Си при нас отново и отново, готов е да стигне до края. Точно това казва и Исус в тази притча и пророчество: **“Най-после изпрати при тях сина си, като мислеше: Ще се засрамят поне от сина ми. Но земеделците, като видяха сина, казаха помежду си: Той е наследникът; елате да го убием и да присвоим наследството му. И като го хванаха, изхвърлиха го вън от лозето и го убиха.”** Бог прати Исус Христос до своя народ и искаше да спаси всеки един, но точно тези, които се наричаха Народ на Бога, Го отхвърлиха и се случи точно това, което Исус разказа в тази притча – Той, Синът на Бога, на Когото по право принадлежи наследството, беше изгонен далеч от хората и убит по най-жестокия познат начин; сигурно ако беше открит някой по-жесток начин, хората щяха да го използват. Представете си докъде сме стигнали ние, хората – самозабравили сме се до такава степен, че не чуваме нито едно от предупрежденията на Бога и сме стигнали до там да убием Сина Му, за да не чуваме какво ни казва. Ние сме духовни слепци по отношение на Бога и не искаме да знаем на кого е всичко около нас.

4. Израел. Тази притча в частност е насочена към народа на Израел и религиозните водачи. И тази притча много прилича на истинската история, ако вникнем в историята на този народ. На тях беше поверено всичко - и заветите, и обещанията; на тях Бог беше поверил задачата да бъдат светлина на народите и пример за това какво би могло да бъде, ако целият свят следваше Бога. Те обаче се провалиха. В Стария Завет много по-често пише за провалите на Израел, отколкото за победите им за Бога. И това е не защото Бог или пророците са черногледни, а заради неверността на Божия народ (Псалми 78:58): **“Защото Го разгневяваха с високите си места и с изваяните си идоли Го подбуждаха към ревност.”** И още, написано е, че народът на Израил си беше направил идоли под всяко раззеленено дърво и навсякъде, където беше възможно. Толкова се бяха отдалечили от Бога. Дори идването на Исус не промени нещата. Той дойде, за да биде цар, и стана цар на целия свят, но народът на Израел не го схвана. Тези, които бяха определени да са светлина на народите, извършиха най-мрачното дело в човешката история - разпънаха Спасителя.

5. Какво да кажем ние, хората, дошли на този свят след Исус Христос. Ние можем да се големеем, че не сме разпънали Исус, че едва ли не сме достойни за шанса, който Бог дава на езичниците след идването на Исус - да бъдат Негов народ; но на практика не е съвсем така. Ние живеем и постъпваме по абсолютно същия начин като народа на Израел. Направили сме си идоли навсякъде, само че не ги забелязваме. Казваме, че служим на Бога, но служим на себе си; не убиваме поклонниците му, но ги пращаме далеч от нас, където няма да ги виждаме и да ги чуваме. Ние не сме по-различни от

хората на Израел. Може би чак след като отидем при Бога, ще разберем колко пратеници сме имали и колко много пъти сме пренебрегвали Божия съвет и Божиите напътствия. Бог ни е зовял, а ние сме отказвали, Той ни е викал, а ние сме го отхвърляли. Ние не сме по-различни от всички онези хора, на които Бог отправя толкова сериозни упреци. Ние сме и тези, които разпънаха Исус на кръста, ние сме тези, които с греховете си Го пратиха на кръста. Не бива да забравяме това. Ролята на злите земеделци, които не използват този свят по предназначение, не ни е чужда, ние лесно можем да се вмъкнем в нея, лесно можем да изгоним Божиите пратеници и да осъдим Исус. Но трябва да помним, че след всичко, което правим, ще има съд. Исус Христос казва: **“Затова ви казвам, че Божието царство ще се отнеме от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му.”** Божието царство е за тези, които принасят плодовете Му.

б. Исус. В края на тази притча Исус говори за Своята роля. Той е Този, Който ни дава шанс да поправим, всичко онова, което сме объркали. **“Исус им каза: Никога ли не сте чели в Писанията тези думи: Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла. От Господа е това. И чудно е в нашите очи?”** Исус трябваше да стане глава на ъгъла – най-важният камък в градежа на Божието царство, най-важната част на изпълнението му. Който не приеме Исус, ще бъде отхвърлен: **“И който падне върху този камък, ще се разбие; а върху когото падне камъкът - ще го смаже.”** Единствената възможност за спасение е Исус; всеки, който би се борил срещу Него, е обречен. Исус Христос е нашият шанс и на Него трябва да се доверим. Той дойде и победи на Голгота смъртта, проля кръвта Си за нас. Доверете Му се и вървете с Него.

Заключение. Ние лесно се оказваме в ролята на злите земеделци, затова и предупреждението на Исус е насочено не само към народа на Израел, а и към нас. Внимавайте как работите на Божието лозе и какъв плод принасяте. Вслушвайте се в думите на пратениците, които Бог ви е изпратил, и следвайте Него. Най-вече, хванете се за Исус, защото в Него е спасението. Само Той е нашият шанс. Хванете се за Него и ще имате вечен живот. Амин